

**STAR
WARS™**

**НАСЛЕДНИК
НА
ДЖЕДАИТЕ**

КЕВИН ХЪРН

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Heir to the Jedi*

Copyright © & TM 2016 Lucasfilm Ltd.

www.starwars.com

All rights reserved.

Превод Юлия Чернева

Редактор Петя Петкова

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фрицьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016

Тираж: 1200 бр.

ISBN 978-954-27-1690-7

Преди много години в една далечна галактика....

Унищожаването на Звездата на смъртта донася нова надежда на обсадения Бунтовнически алианс. Но безмилостното преследване от страна на Дарт Вейдър и Имперския флот се отразява на ресурсите му. Бунтовниците се крият в орбитата на Външния пръстен, откъдето могат да потърсят по-постоянна база и нови съюзници, които да ги снабдят с така необходимите оръжия и материали.

Люк Скайуокър, герой от Битката на Явин, се е посветил на делото на бунтовниците и прилага страховитите си пилотски умения в мисиите, които му възлагат водачите. Той обаче се терзае, че уроците на Оби-Уан Кеноби са били твърде кратки. Все повече е убеден, че овладяването на Силата е пътят към победата над Империята.

Носен по течението без напътствията на Стария Бен, но твърдо решен да служи на Бунта, както може, Люк търси начини да усъвършенства уменията си със Силата...

$$\beta \left[\begin{array}{c} \text{ГЛАВА}_{11} \mathbf{1}_{12} \\ T_{21} \quad T_{22} \end{array} \right]$$

СЕГА, СЛЕД КАТО БЕН ГО НЯМА, никой не може да отговори на въпросите ми. Това е очевиден факт, който се потвърждава всеки път, когато се запитам какво да правя. Кафявата мантия, която носеше той, като нищо можеше да е направена от чиста загадъчност. Бен се обви в нея и не остави нищо друго след себе си на Звездата на смъртта. Знаем, че Хан обича да се присмива на идеята за Силата, но когато едно човешко тяло изчезва при допира на светлинен меч, това не са само „евтини трикове и шуротии“.

Убеден съм, че Силата е реална. Усещал съм я.

Всъщност все още я усещам, но това е като да знаеш, че в пясъка е скрито нещо, докато се носиш над него. Виждаш вълнички на повърхността, загатване за движение, че там долу има нещо – може би малко, може би огромно – и води съвсем друг живот извън погледа ти. И търсенето му под повърхността може да

е безопасно и удовлетворяващо, или пък да е последното, което ще направиш. Нуждая се от някой, който да ми каже кога да се гмурна в тези вълнички и кога да отмина.

Стори ми се, че чух гласа на Бен няколко пъти по време на битката на Явин, но сега се чудя дали това се е случило в действителност. Може би съм си въобразил. Може би ми е говорело моето подсъзнание – нещо като пожелателно мислене. Оттогава той мълчи, а аз не искам да говоря с друг за Силата. В момента доверениците ми се свеждат до един дроид астромеханик в синьо и бяло.

Хан и Чуи заминаха някъде да се опитат да спечелят достатъчно пари, за да изплатят дълга си на Джаба Хътянина. Те изгубиха всичките си пари от наградата за Битката на Явин и отново са без пукнат грош и отчаяни. Галактиката трябва да внимава.

Лея се е затворила с водачите на Алианса във Флотата, скрита в сектора Суджимис около ледена планета, на която никой не е обръщал внимание от Войната на клонингите. Не че тя иска да слуша за тревогите ми, не и повече, отколкото аз бих искал да говоря за тях. Лея има много по-важна работа, отколкото да си губи времето да облекчава несигурността ми. Трипио е с нея и несъмнено се чувства неочетен заради предсказанието си за предстоящата гибел на повече от шест милиона форми на комуникация. Така оставаме сво-

бодни аз и R2, трябва да изпълним задача за адмирал Акбар.

Изпращат ме на Родия, за да отворя тайна линия за доставки за Алианса. Не бива да я наричам контрабанда, защото Акбар остро възразява срещу това понятие, но истината е, че Алиансът не може да функционира иначе. Тъй като Империята се опитва да затвори всичките ни линии за доставки във Външния пръстен, като напада скривалищата на контрабандистите, а установените черни пазари в Ядрото на галактиката са твърде рисковани за нас, налага се да търсим други източници. Родия е под контрола на Империята, но Лея предполага, че кланът Чекку на континента Бету може би ще се съгласи да работи с нас. Тя каза, че те презират управляващия клан Чатза и че са големи майстори в производството на оръжия, брони и други приспособления, които може да използваме, за да се сражаваме. Лея се обзалага, че те ще предизвикат Империята да се ядоса на клана Чатза, и ние ще спечелим от това. Мон Мотма не беше убеден, но Акбар изненада всички, като подкрепи Лея, и това реши въпроса.

Не знам какво е, но в Акбар има нещо, което слага край на споровете. Той притежава някаква харизма, срещу която никой не иска да се опълчва. Поне аз не желая да оспорвам думите му.

Щом беше постигнато споразумение, аз добро-

волно се нагърбих с мисията и те ми дадоха красива лична космическа яхта, с която да летя. Моят X-изребител ще задейства всички аларми, ако се осмеля да навляза с него във въздушното пространство на Родия, но едно малко транспортно средство с минимален брой оръжия няма да привлече вниманието. R2 и аз подсвирнахме, когато за пръв път го видяхме в дока на „Обещание“, една от фрегатите на Алианса. Беше не толкова яхта, а по-скоро изложбен експонат.

Боядисани в металическочервено, по края със сребристо, пилотската кабина и жилищните помещения на кораба бяха издадени напред, а крилата – скосени назад в изящна дъга като половин луна, която се готви да стане полумесец. Задният край малко приличаше на отхапана курабия и беше пълен с двигатели, задвижвани със слънчева светлина, предаватели за активни смущения, сензори и генератори за щитовете. Отпред и отстрани мощта на кораба не се забелязваше – външността говореше за лукс и разточителство, – но задната част даваше на преследвачите да разберат, че няма да издържат дълго. Корабът беше създаден за високи скорости и по всяка вероятност за шпиониране, докато прави всичко възможно да изглежда като летателно средство за удоволствие на богаташ.

– Хубав е, а? – попита някакъв глас и ме накара да откъсна очи от кораба. – Това е „Съкровището на пустинята“. Пилотирай го безопасно. – Говореше ви-

сока жена с тъмна кожа и водопад от ситни къдрици, обрамчващи продълговатото ѝ лице. Тя ми се усмихна дружелюбно и аз отвърнах на усмивката ѝ.

– Твой ли е? – попитах.

– Да. Е, по-скоро на баща ми. Но сега и корабът, и дъщеря му са на разположение на Алианса. Пристигнах тук миналата седмица. – Тя протегна ръка. – Накари Келен. Приятно ми е да се запознаем.

– Келен? – зачудих се и стиснах ръката ѝ. Накари имаше силна хватка. Наклоних глава настрана, когато свързах нейното име и името на кораба със спомен. – Имаш ли някаква връзка с „Биолаборатории „Келен“ на Пашер?

Тя отвори широко очи от изумление.

– Да. Файет Келен е моят баща. Ти от Пашер ли си?

– Не, от Татуин.

– А, още една пустинна планета. Тогава разбираш интереса ми към междузвездните кораби и силата им да ме откарат далеч от дома.

– Да, разбирам го много добре. Аз съм Люк Скайуокър.

– О, знам кой си. – Накари най-после дръпна ръката си от моята. – Казаха ми, че ще пилотираш моя кораб на някаква тайнствена мисия, но не споменаха, че си родом от Татуин.

– Ха! Всъщност не е тайнствена, а нещо като скуч-

на командировка, но изглежда, ще заблуди онези от Империята, че работя за Алианса.

– Надявам се. Моят красавец е стилин и елегантен и зле настроен към бунт.

– Хей, като стана дума за зле настроен, може ли да те попитам нещо?

Накари кимна веднъж, подканвайки ме да продължа.

– Винаги съм се чудил защо баща ти е избрал Пашер за биологичните си лаборатории. Човек би си помислил, че някоя планета, обрасла с джунгла, ще бъде подходяща, защото там има много повече биологични видове.

Тя повдигна рамене.

– Той започна с малки, местни неща. Оказа се, че отровата и жлезите на пясъчните скорпиони и бодливите паяци имат медицински приложения. – Накари кимна към „Съкровището на пустинята“. – Много доходни приложения.

– Да, и още как.

– А ти с какво се занимаваше на Татуин?

– С ферми за влага. Адски тъпа работа. Някои седмици бяха толкова скучни, че с нетърпение очаквах да отида на станция Тоше да взема... конвертори на енергия. Ха!

– Какво?

– Току-що се сетих, че не взех последната достав-

ка. Чудя се дали още е там.

– Всички имаме недовършена работа, нали?

В разговора настъпи неочакван обрат и аз се запитах какво иска да каже Накари. Откровено казано, зачудих се какво изобщо търси тя тук. Доволните богаташи рядко се размърдваха, за да се включат в бунтове. Трябваше обаче да призная, че тя не беше облечена като привилегировано дете на биотехнологичен магнат. Носеше пустинни камуфлажни дрехи и кафяви ботуши с дебели подметки. На левия ѝ хълбок беше закачен бластер и компактна снайперска карабина, прикрепена с кожен ремък, праметнат диагонално на тялото ѝ.

Посочих с пръст карабината.

– С това ли ловиш пясъчни скорпиони?

– Да. Не може да използваш бластер срещу тях. Защитната им обвивка отклонява топлината.

– Чувал съм го.

– И тъй като напоследък много хора носят брони срещу бластери, едно старинно оръжие, което ги пробива, е изумително ефикасно, ако знаеш как да го използваш.

– Ловуваш ли нещо друго?

– Разбира се. Всъщност съм била на Татуин и хванах крайт-дракон там. Продадох перлите му и така платих за модернизирването на „Съкровището“. Корабът пак е на татко, но го модифицирах, и се надявам

скоро да имам достатъчно пари, за да го купя от него. Ела, ще ти го покажа.

Двамата се ухилихме и аз бях развълнуван, доволен, че съм намерил някой, с когото имаме сходни възгледи в тази ледена част на Галактиката. Не знам за Накари, но за мен срещата с човек с подобни преживявания запълваше донякъде празнотата, която чувствах, особено след като тя ясно разбираше защо корабите са важни: отвеждат те далеч от пустините, макар и за малко, и ти позволяват да мислиш, че може би няма да се съсухриш и да изсъхнеш там, емоционално и физически. Не че останалата част на Галактиката е по-приветлива от дюните. Моят стар приятел Бигс например обичаше да лети като мен и избяга от Татуин само за да загине в Битката на Явин. Той ми липсва и понякога се питам дали би постъпил другояче, ако знаеше, че повече няма да стъпи на никоя планета, след като се качи на онзи X-изтребител. Утешавам се с мисълта, че той, така или иначе, щеше да умре, че каузата си заслужава да дадеш живота си и че рискът е приемлив, но никога няма да разбере със сигурност. Империята не падна и бунтът продължи, а аз мога само да се надявам, че следващата мисия ще събори Императора и ще оправдае саможертвата на моя приятел.

Качихме се по товарната рампа, влязохме в „Съкровището на пустинята“ и тръгнахме по тесния коридор

зад пилотската кабина. За жалост, рампата беше и под и когато беше спусната, не можехме да се придвижим напред – очевиден недостатък на проекта – и затова се наложи да я приберем и да оставим горкия R2 на пода на хангара, преди да влезем в пилотската кабина.

Накари посочи люковете от двете страни на коридора.

– Камбузът и каютите са вляво, а сервизното помещение е вдясно – обясни тя. – Твоят дроид може да се зарежда там. Има и много резервни запаси, оборудване за оцеляване, което е полезно, когато разглеждам планети за татко. Противогазови маски, надувен сал и други такива. Койките са малко неудобни. Съжалявам. Похарчих всичките си пари, за да увеличи скоростта на кораба и за електроника.

– Мъдро вложение – уверих я. – Никакви легла не ми доставят удоволствие, още по-малко луксозните, ако не мога да оцелея в панически полет от звезден разрушител.

Тя размаха пръст между главите ни.

– Да! За това сме на едно мнение. Което е хубаво, защото искам отново да видя кораба си.

– Аз... – Млъкнах изведнъж, защото едва не казах несъзнателно: „Аз пък бих искал отново да видя теб“, но за щастие навреме се усетих, че Накари може да го изтълкува като невероятно непохватен опит да я сваям. – Мисля, че ще е добре и за двама ни – завърших

изречението. Надявах се, че тя не обърна внимание на неловкото мълчание.

– Да. – Накари ми направи знак да продължим напред. – След теб.

– Благодаря. – Изкачих пет стъпала и се озовах в пилотската кабина, където седнах на мястото вляво. Накари сложи ръка на гърба на седалката ми и с другата си ръка посочи редиците уреди.

– Има свръхмодерни предаватели на активни смущения и сензори от Сулуст, холодисплей, който не е с много добро качество, защото предпочитам тези висококачествени дефлекторни щитове, и два двигателя със скоростта на светлината от двете страни, които ще те изстрелят в пространството по-бързо от X-изтребител. О, и корабът има хипердвигател за дългите пътувания.

– Еха! Ами оръжия?

– Едно лазерно оръдие, скрито под мястото, където стоя. Активираш го оттам и се появява електронна мишена.

Изтръпнах.

– Само едно оръдие?

– Корабът е направен така, че да можеш да избягаш и да останеш жив, докато се изплъзнеш от опасността. Най-добре е да не се забъркваш в неприятности.

– Ясно.

– Добре. – Тя ме потупа по рамото. – Пази се,

Люк.

Обърнах се, изненадан, че обиколката е завършила толкова бързо.

– Хей, благодаря. Какво ще правиш междувременно?

Накари спусна рампата и посочи с палец към пушката на гърба си.

– Ще обучавам войници в точна стрелба. Ще ходят да стрелят по замръзнали мишени на Орто Плу-tonия. Ще бъда доста заета. – Очите ѝ се стрелнаха към пода на хангара, където нещо я накара да се усмихне. – Мисля, че дройдът ти е готов да се качи на борда.

– Пречи ли ти?

– Малко.

Тя започна да слиза и когато се скри от погледа ми, аз извиках след нея:

– Съжалявам! Той ще се премести.

R2 се дотъркала след няколко минути и аз намерих бутона, който вдигаше рампата зад него. Дройдът изчурулика нетърпеливо, но както обикновено, не го разбрах.

– Може да се включиш вдясно – казах му и той се търкулна там, като продължаваше с електронното си мърморене.

Трябваше да минем по няколко коридора в хиперпространството, за да стигнем до Родия от сектора

Суджимис, и аз тепърва се запознавах с управлението на „Съкровището“, за това пътуването ни вероятно продължи по-дълго, отколкото беше абсолютно необходимо. За щастие, не бързахме и се насладих на всяка минута. Беше истинско удоволствие да пилотирам „Съкровището“. В пилотската кабина беше тихо за разлика от пронизителното електронно бръмчене в моя X-изстребител.

R2 успешно инсталира в компютъра на „Съкровището“ програма, която превежда дигиталните му пиукания в разбираем език. Думите му се изписваха на холодисплея, който ми беше показала Накари, и държах включена вътрешната радиоуредба на кораба, така че той да чува какво говоря.

– R2, закарай ни в звездната система Ланик, моля. Трябва да се отбием там, за да намерим някой, който да прекарва контрабандни стоки за нас, ако сделката с Родия се осъществи.

Ланик се намиреше на кръстопътя между Ланикския маршрут на подправките и Триелуския търговски маршрут. Гъмжеше от контрабандисти и други непрокопсаници – Бен Кеноби би могъл да го нарече „окаян кошер на отрепки и разбойници“, макар че не беше толкова окаян, колкото Мос Айсли. Тук прелитаха купища незаконни пари и затова Императорът държеше под око звездната система. Лея ми беше дала указания и ме предупреди, че Моф Абран често патру-

лира по Маршрута на подправките и че той представлява Императора там, където се намира в момента Флотът на Алианса. Не трябваше да му позволявам да разбере, че Флотът може би е някъде в неговия сектор.

Когато навлязох в звездната система, очаквах оживен екран, пълен с познати, но не толкова оживен, колкото се оказа. Веднага се появи един от Звездните разрушители на Моф Балфур, макар че беше твърде далеч, за да ме притегли с привличащ лъч или да влезе в схватка. Близко до мен летяха два ТАЙ-файтър, преследващи кораб, който, изглежда, не можеше да окаже голяма съпротива. Те стреляха по него и засега щитовете му издържаха, но се съмнявах, че ще е задълго, особено след като беше по-бавен от ТАЙ-файтърите. Предположих, че на кораба ще прозвучи тракане, което не загатва за нищо зловещо, само свидетелства колко е разнебитен и че скоро ще бъде разрушен. Битката ми се струваше неравна, но нямах намерение да я превръщам в свой проблем, докато не осъзнах, че корабът е произведен на Купох. Купоханците бяха помагали на Алианса в миналото и можеше да го направят отново.

Не че вътре непременно имаше купоханци или пък дружелюбно настроени към Алианса купоханци. Имах безброй причини да си гледам работата и да оставя кораба на съдбата му, но въпреки това реших да пикирам поради два основни принципа: щом

притесняваха толкова много Империята, те бяха поне донякъде на моя страна; и второ, след като можех да им помогна, трябваше да го направя – и нямаше кой да спори с мен за това.

– R2, веднага подготви курс вън от звездната система – казах и увеличих на скорост за пресрещане. – После ще трябва бързо да се измъкнем оттук. И се дръж за нещо.

Генераторът за изкуствена гравитация щеше да го залепи за пода, но нямаше да предотврати усукването от екстремните маневри, които предстояха. R2 обикновено е закрепен удобно в моя X-изстребител и не се тревожи за такива неща.

Активирах малкото лазерно оръдие и зачаках, докато системата ми показва зелена светлина, а после пикирах по страничната ос към ТАЙ-файтър. Вдигнах дефлекторните щитове и се прицелих в мишената на компютърния екран. Погледнах изстребилите и разбрах, че пилотите им са ориентирани към Звездния разрушител, от който са излетели. Знаех къде е „нагоре“ и се движеха натам. Това е ограничаващо и малко опасно усещане в пространството. Нагоре и надолу всъщност нямат смислена употреба, когато си в атмосферата. Нарочно се превъртах, докато пикирах, нагласих носа на кораба така, че водещият ТАЙ-файтър да е в мерника ми, и стрелях.

Зарядите на „Съкровището на пустинята“ се ока-

заха сини на цвят и изстрелвани на експлозии по три наведнъж. Първият залп изобщо не улучи целта, но вторият се врязва в ТАЙ-файтъра и го унищожи. Вторият ТАЙ-файтър се отклони наляво в маневра да се изплъзне и аз се издигнах нагоре, като смятах да направя лупинг и отново да пикирам. Купоханският кораб все още се движеше, освободен за няколко минути от имперските преследвачи.

Очаквах, че ТАЙ-файтърът ще заобиколи, за да се опита да заеме позиция да стреля по мен, и за няколко секунди, изглежда, се готвеше да го направи, но после обърна, за да атакува отново купоханския кораб. Поведението му ми се стори много странно – да пренебрегне смъртна заплаха и да се превърне в лесна мишена, докато преследва бягаща цел. Направо не повярвах и проверих, за да се уверя, че на скенерите ми няма друг кораб, който някак съм пропуснал, нещо, което ме дебне в засада, но бяхме само аз, останалият ТАЙ-файтър и купоханският кораб в непосредствена близост. Звездният разрушител явно току-що беше изстрелял цяла ескадрила други ТАЙ-файтъри, но щеше да им отнеме известно време да ни настигнат.

– Те сигурно искат да унищожат този кораб по възможно най-бруталния начин – казах, разсъждавайки на глас. Пилотът на ТАЙ-файтъра вероятно имаше заповед от Звездния разрушител, която гласеше: „Убий купоханците или не се връщай“. От моя гледна точка

това беше още по-основателна причина да помогна.

Без да има опасност да стрелят по мен, аз маневрирах за още едно прелитане и натиснах спусъка, въпреки че ТАЙ-файтърът правеше всичко възможно да взриви купоханския кораб. Щитовете на купоханците издържаха на атаката, но ТАЙ-файтърът се разби на парчета при допира на моите лазери.

– Готово – рекох и отново проверих къде се намира Звездният разрушител. Все още не беше в обхвата ми, но се движеше с пълна скорост, за да навакса, а ескадрилата ТАЙ-файтъри изоставаше с две стандартни минути. – Може да получа някои отговори. R2, подготви следващия скок и виж дали ще можеш да се свържеш с купоханския кораб.

Отговорът на дроида се появи на холодисплея: СКОКЪТ ГОТОВ СЕГА. ИНИЦИИРАМ КОНТАКТ.

– Добре. Надявам се, че те все още могат... – Млъкнах, когато купоханският кораб скочи в хиперпространството, без да ми благодари. – Е, мисля, че те все още *могат* да скачат. И ние трябва да направим същото. Изведи ни в хиперпространството веднага щом си готов, R2.

Напрежението в раменете ми отслабна, когато дезактивирах лазерното оръдие, но устата ми се изкриви от съжаление, когато звездите се замъглиха и се превърнаха в поток покрай илюминатора по време на

скока. Чувствах се малко разочарован. Зачудих се кои ли бяха в онзи кораб и защо бяха толкова важни за Империята – и дали застрашаването на мисията ми и включването на кораба ми в списъка за издирване на Империята си заслужаваше. За екипажа на купоуханския кораб несъмнено си заслужаваше. Те запазиха живота си. Но не бях сигурен дали с тази постъпка направих услуга на Алианса и след случилото се, когато имах възможност да го преценя безпристрастно, осъзнах колко прибързано е било решението ми. Налагаше се да избегна Ланик и да отида право на Родия с надеждата, че ще успея да го направя, преди Империята да започне да ме издирва.

Може би щях да свърша добра работа там и Лея и адмирал Акбар щяха да ми простят, че съм ощипал по носа Империята, когато би трябвало да се крием.